

Från en nyinflyttad till en annan

Hur gör vi integration till en del av vardagen och hur får vi tillsammans nyinflyttade att känna sig välkomna vare sig man kommer från Stockholm, Syrien, Palestina eller Skåne.

Jag är lyckligt förunnad. Vit, svensktalande, någorlunda ung i arbetsför ålder med förhoppningsvis många år kvar. När jag var nitton lämnade jag lilla Söråker för att upptäcka något större, en stad som var längre ifrån än Stockholm som låg alldeles för nära. Jag landade i London. Ung, naiv, äventyrlig. Världen låg framför mina fötter. Som svensk hade jag inga problem att hitta jobb, det var att välja och vraka. Och visade du framfötterna var karriärstegen inte långt ifrån. Ett nytt land, ett inte så främmande språk, jag fann mig väl i det nya livet.

I London. Landet med alla möjliga kulturer, där folk från när och fjärran blandas i en multinationell kom-pott. Jag älskade det. Till en början lärde jag känna folk från Italien, Spanien, Frankrike – andra européer som kommit för att de ville. Engelsmännen hittade jag några år senare, de var lite svårare att nå. Jag jobbade med Denise från Jamaica, Dana från Moldavien, André från Puerto Rico. Där var det så självklart, människa som människa, oavsett ursprung. Men visst, jag var privilegierad. Kan inte minnas någon gång jag känt mig diskriminerad, åsidosatt eller misstrodd – på grund av mitt ursprung eller min hudfärg.

Tjugo år senare har jag bytt fokus och nu bor jag här i Näsåker. Jag har skrivit det förut och jag skriver det igen, jag trodde aldrig det skulle bli sådant fint välkomnade som vi fått. På snart två år har vi fått nya vänner och bekanta. Vi blir bjudna på fester och att sitta i styrelser och återigen känner jag mig privilegierad. Men jag tänker på alla dem som kommit hit i flykt. De som inte valt just den här platsen. Jag vet inte hur de känner men jag tror att jag själv skulle känna mig som en utom-

jording, som kommit hit utan att kunna språket eller den nya kulturen. Som ska anpassa mig till ett nytt liv långt ifrån där jag borde vara. Kanske utan min familj, släkt och vänner. Som blir tilldelad ett rum, en lägenhet med saker jag aldrig ägt förut. Lånade saker. Som förväntas passa in, förstå det nya systemet. Vara tacksam för allt jag får eller inte får. Men som vit svensk behöver jag aldrig oroas för sånt, jag lever i ett tryggt land. Jag kan resa korts och tvärs över hela världen blir lika vänligt mottagen överallt. Att jag någonsin skulle behöva lämna mitt land på grund av krig är lika orimligt som att det någonsin kommer bli fred på vår jord.

Nu har det kommit ett antal nyinflyttade till vår by. Människor från olika delar av världen. På ett litet ställe så märks de väl, de försvinner inte ut i periferin som i staden. De finns mittibland oss, våra medmänniskor. Så hur gör vi. Hur bemöter du en främmande människa som inte pratar samma språk, som kommer från en annan kultur. Kanske börjar det med ett hej. Ett enkelt hej och ett leende. För om det är något som pratar alla världens språk så är det leendet, det går inte att ta miste på.

Sen då. Vi kan ju inte bara gå och heja på varandra hela dagarna. Du kanske är bra på fotboll, eller vill lära ut svenska, kanske bakning som integration. Eller så räcker det med ett enkelt hej. Vi är ju trots allt bara människor, födda på denna jord. Vår gemensamma jord. Där ingen borde vara bättre än någon annan, där alla borde få finnas likvärdigt. **Näsåker är en sådan plats tror jag, där alla oavsett bakgrund får leva och känna sig välkomna. Och det är ju här våra nyinflyttade tillsammans med gamla bybor möts en vacker kväll framför grillen. Ett enkelt initiativ men som betyder mycket, ett sätt att säga välkommen.**

Anna Erika Olofsson